

جورج فریدمن

رئیس
اندیشکده GPF

ایالات متحده با دو چرخه تعریف می‌شود؛ یکی چرخه اجتماعی-اقتصادی و دیگری چرخه نهادی. اولی هر ۵۰ سال یکبار تغییر می‌کند که همیشه با روی کار آمدن یک رئیس جمهور جدید، همزمان است. این تغییر به دلیل غیرقابل دفاع بودن سیستم اجتماعی و اقتصادی قبلی آغاز می‌شود و رئیس جمهور جدید هم اغلب به دلیل این تغییر مورد تجلیل قرار می‌گیرد و رئیس جمهور قدیمی محکوم می‌شود. چرخه نهادی هر ۸۰ سال تغییر می‌کند که این تغییر معمولاً به یک جنگ مرتبط است. آنچه در این دهه پیش رو داریم، یک رویداد مهم و بی‌سابقه است که در آن چرخه نهادی و چرخه اجتماعی-اقتصادی همزمان در حال تغییر هستند. آنها ممکن است یکدیگر را خنثی کرده یا تقویت کنند، یا ممکن است نسبت به یکدیگر بی‌تاثیر باشند. ما معتقدیم مورد دوم محتمل‌تر است زیرا این دو تغییر شامل فرآیندهای متفاوتی هستند.

هسته اصلی چرخه اجتماعی-اقتصادی مستلزم تغییراتی در بینش اجتماعی و اقتصادی است. آخرین تغییر با انتخاب رونالد ریگان به اوج خود رسید. دوران منتهی به ریاست جمهوری ریگان حاوی اختلافات عمیق نژادی در کشور بود؛ به طوری که گارد ملی و واحدهای چتر باز ارتش برای مقابله با شورش‌ها، آتش‌سوزی‌ها، غارت‌ها و تیراندازی‌ها، به دیدنویت اعزام شدند. مرگ و میر زیاد بود. ریچارد نیکسون، به دلیل اعمال مجرمانه از سمت خود مجبور به کناره‌گیری شد. مردم بر سر تفاوت‌های عمیق در گرایش‌های جنسی نزاع کردند. جنگ در ویتنام بی‌پایان به نظر می‌رسید. ساختارهای نهادی هر ۸۰ سال یکبار تغییر می‌کنند، آخرین مورد پس از جنگ جهانی دوم بود؛ تغییرات بنیادی نهادی با جنگ‌های بزرگ مرتبط است. جنگ‌های کنونی که ایالات متحده در آنها درگیر است، درگیری‌های بزرگی نیستند و بنابراین ساختار داخلی ایالات متحده را تغییر نمی‌دهند. ما انتظار داریم یک بحران نهادی در سال آینده آشکار شود، حتی بدون وجود یک جنگ بزرگ مخرب. زیرا خشم سیاسی ممکن است به چیزی عمیق‌تر تبدیل شود.

در حال حاضر، اقتصاد خیلی نامتعادل نیست و احتمالاً در سال جاری در سطحی نسبتاً قوی ثبات خواهد یافت. در مقایسه با عملکردهای اقتصادی قبلی، به‌ویژه عملکردهای دوران پیش از ریگان، اقتصاد امروز آمریکا قوی‌تر است. احساسات کنونی در نظام سیاسی و جوامع مالی در واقع مثبت است. بی‌اعتمادی هنوز اقتصاد را وارد رکود نکرده است. با این حال، بدبینی معمولی که در طول یک سال انتخابات ایجاد می‌شود، عامل مهمی است. رقیب رئیس جمهور فعلی تمایل دارد مشکلات موجود را بزرگ کند. حامیان او می‌توانند بدبینی را گسترش دهند و سعی کنند آن را به نیروی مولد تبدیل کنند. با این حال، نهادهای ایالات متحده مستعد اختلال هستند. ۸۰ سال از آخرین تغییر نهادی گذشته است بنابراین لحظه موعود فرا رسیده است، البته ناشدنی‌تر. اگر ایالات متحده در یک جنگ بزرگتر و با تلفات درگیر شود، احتمالاً وارد یک بحران عمیق خواهد شد. با این حال، ما انتظار داریم که جنگ اوکراین در سال آینده از طریق مذاکره به پایان برسد و درگیری اسرائیل و حماس نیز بعید است تأثیر قابل توجهی بر ایالات متحده داشته باشد. اقتصاد بسیار قوی‌تر از دهه‌های ۱۹۷۰ و ۱۹۳۰ است بنابراین در سال آینده شاهد بحران اقتصادی نخواهیم بود. همچنین ما معتقد نیستیم که انتخابات ۲۰۲۴ پارامتر مهمی برای شروع بحران اجتماعی-اقتصادی باشد. این اتفاق تا انتخابات ۲۰۲۸ رخ نخواهد داد. ما نسائیم رئیس جمهور بعدی چه کسی خواهد بود، اما رئیس جمهور را شخصیتی بسیار قدرتمند نمی‌بینیم. جدا از نقش نمادین، رؤسای جمهور آمریکا گرفتار محدودیت‌هایی خارج از کنترل هستند.

سال پرسروردی خواهد بود و خشم وجود خواهد داشت، اما مدل ما نشان می‌دهد که امسال سال تغییرات عمده نخواهد بود. اخبار آشکار این است که جنگی بسیار بزرگتر آغاز شود. اگر این اتفاق بیفتد، بدیهی است که پیش‌بینی متفاوت و چهره‌های فرزندگی خواهیم داشت که در کاردستی مارلیج است.

فصل نظامی‌گری نازند

هند در حال تلاش برای کاهش فاصله با چین در حوزه نظا

تقریباً هیچ بودجه‌ای برای خرج کردن روی تحقیق و توسعه یا برای تجهیزات در مجموعه خودشان نداشتند. در سال ۲۰۲۱، ژنرال شوکلا که آن زمان مسئول آموزش و فرماندهی دکترین ارتش بود، کمی بیش از ۸۰۰ هزار دلار بودجه برای خرج کردن در حوزه فناوری دریافت کرد. یک سال بعد، این رقم به ۱۸ میلیون دلار افزایش یافت. این میزان با استانداردهای آمریکایی یا چینی، ناقابل است، اما برای هند جهش بزرگی به جلوست. حالا فرماندهی شمالی به‌تتهایی ۲۴۰ میلیون دلار برای خرید و نگهداری فناوری‌های جدید دارد.

ذی‌نفع این روند، شرکت‌های خصوصی کوچک‌تر بوده‌اند؛ شامل شرکت‌های متعددی که در سال‌های اخیر شروع به کار کرده‌اند. ژنرال شوکلا می‌گوید، ارتش زمانی «رویکردی خصمانه نسبت به ایده بخش خصوصی و استارت‌آپ‌ها داشت. حالا دارد از آن‌ها استقبال می‌کند.» و ریندا کاپور، مدیر عامل شرکت ۳rdiTech است، یک شرکت هندی تولیدکننده تراشه می‌گوید، چند سال پیش، برای اینکه بتواند دیداری با مقامات نظامی داشته باشد، ناچار به تقلا بسیار بود. قواعد مربوط به رازداری هم به هر حال مانع از این می‌شد که مکالمات مفیدی در کار باشد. در سال ۲۰۱۹ این وضعیت از هر دو لحاظ تغییر کرد. کاپور می‌گوید: «آنچه الان می‌بینیم، تغییری سریع در طرز فکر است.» بعد از ماجرای گالوان، به نیروهای نظامی اختیارات اضطراری داده شد که بدون نیاز به تأییدیه‌های پردردسر اداری یا رقابت، تا ۲۶ میلیون دلار قراردادهایی با یک فروشنده ببندند. اگر یک شرکت بتواند در آزمایش‌ها نمره قبولی بگیرد، سفارش را خواهد گرفت.

این رویکرد، یک ناوگان جدید تانک نمی‌سازد. سرینات راگان که یک تحلیلگر است، می‌گوید: «هنوز هیچ ظرفیتی برای تولید یا ادغام سیستم‌های بزرگ در بخش خصوصی در کار نیست.» اما این رویکرد اجازه می‌دهد، تجهیزات به‌روز، به‌سرعت برای نیروهای خط مقدم ارسال شود. امسال، شرکت تحقیق و فناوری «نیو اسپیس» که در بنگلور مستقر است، دو مجموعه ۵۰ تایی پهپادهای گروهی برای ارتش هند تأمین کرد. سمیر جوشی، خلبان جنگنده سابق و مدیرعامل این شرکت می‌گوید، این پهپادها، در یک مانور در ماه نوامبر، توسط یکی از سپاه‌های تهاجمی آزمایش میدانی داشته‌اند.

وضع هیمالیایی

روش‌های قدیمی دارند متوقف می‌شوند. همین مانور در ماه نوامبر، پهپادهای حمل بار شرکت جوشی را هم آزمایش کرد؛ پهپادهایی که ظرفیت حمل تا ۵۰ کیلوگرم در مناطق کوهستانی را دارند، یعنی در مناطقی که پیش از این، سربازان متکی به حمل‌ونقل با حیوانات بودند. این روند نهایتاً ۱۰ هزار قاطر و راننده ارتش را کنار خواهد گذاشت. ژنرال امام نراوان، دیگر فرمانده سابق

را پنهان می‌کند. حالا برخی از مقامات غیرنظامی زیر نظر افسران یونیفرم‌پوش کار خواهند کرد، چرخشی قابل توجه در روابط بین غیرنظامیان و نظامیان.

بعد از سه سال، نظرات متفاوتی نسبت به این اصلاحات وجود داشته است. ژنرال شوکلا می‌گوید این اصلاحات «کاملاً متحول‌کننده» بوده‌اند: «آن‌ها دوباره سهم مشروعی از تصمیم‌گیری‌های امنیت ملی به نظامیان داده‌اند.» اما پیشرفت‌ها در این زمینه، آهسته‌تر از چیزی بوده که برخی انتظارش را داشته‌اند، تا حدی به این خاطر که اولین فرمانده ستاد دفاعی، ژنرال بیپین راوات، فرمانده کارزماتیک سابق ارتش، بعد از گذشت کمتر از دو سال در این سمت، دسامبر ۲۰۲۰ در سقوط یک هلی‌کوپتر کشته شد. بعد از این، مودی این سمت را برای ۱۰ ماه خالی گذاشت و بعد ژنرال آنیل چاوهان را به این جایگاه منصوب کرد؛ چهره‌ای که اقتدار کمتری دارد.

انفصال در بالا

پیشرفت در صحنه نبرد، به شکل دردآوری کند بوده است. این تا حد زیادی ناشی از مقاومت در نیروی هوایی بوده است. این نیرو مایل به این نیست که شاهد باشد، ناوگان در حال کوچک‌شدنش، در چندین میدان پخش شود، با فرماندهی ژنرال‌های نیروی زمینی و دریاسالارها و موقوف به درگیری‌های تاکتیکی در خطوط مقدم، به جای اینکه مشغول حملات راهبردی در عمق قلمرو دشمن باشد. اولین مراکز فرماندهی مربوط به میدان نبرد که بناسنت سال بعد کلید خورد، آزمایش‌هایی شکننده در حوزه هماهنگی بین نیروها خواهند بود.

سومین تغییر، فناوری است. سازمان تحقیق و توسعه دفاعی هند یا دی‌آر‌دی‌او، یک غول دولتی، خوب بلد است موشک بسازد و تقریباً هیچ کار دیگری بلد نیست. دی‌آر‌دی‌او تجاس را «یک موفقیت چشم‌گیر هوانوردی» توصیف می‌کند. بیشتر خلبان‌های هندی با شنیدن این حرف از خنده به زمین می‌افتند. نیروهای هندی، معمولاً سلاح‌های خارجی، یعنی سلاح‌های روس، اروپایی و اخیراً به شکلی فزاینده آمریکایی را، به آن‌هایی که شرکت‌های دولتی و کارخانه‌های مهماتی که به شکل سنتی بر صنعت دفاعی مسلط بوده‌اند، ترجیح می‌دهند.

درباره تانک‌ها، جنگنده‌ها و دیگر ابزارهای بزرگ همچنان تا حدی زیادی این‌گونه است. آرجون، تانکی با طراحی هندی، اولین بار در اواخر دهه ۱۹۹۰ ظاهر شد. از نسخه اولیه‌اش، بیش از ۱۰۰ فروند به ارتش تحویل شد؛ اما به شکلی گسترده با همان سرنوشت تجاس مواجه شد: کارکنان بالقوه‌اش، یعنی افسران زرهی هند، آن را به این عنوان که منسوخ و بیش از حد سنگین است، پس زدند. با این حال، بارقه‌هایی از امید در دیگر عرصه‌ها وجود دارد.

در سال ۲۰۱۴، هفت فرمانده اصلی میدانی ارتش،

نفوذ فزاینده

ژئوپلیتیک هند، تا حد زیادی بر پایه

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

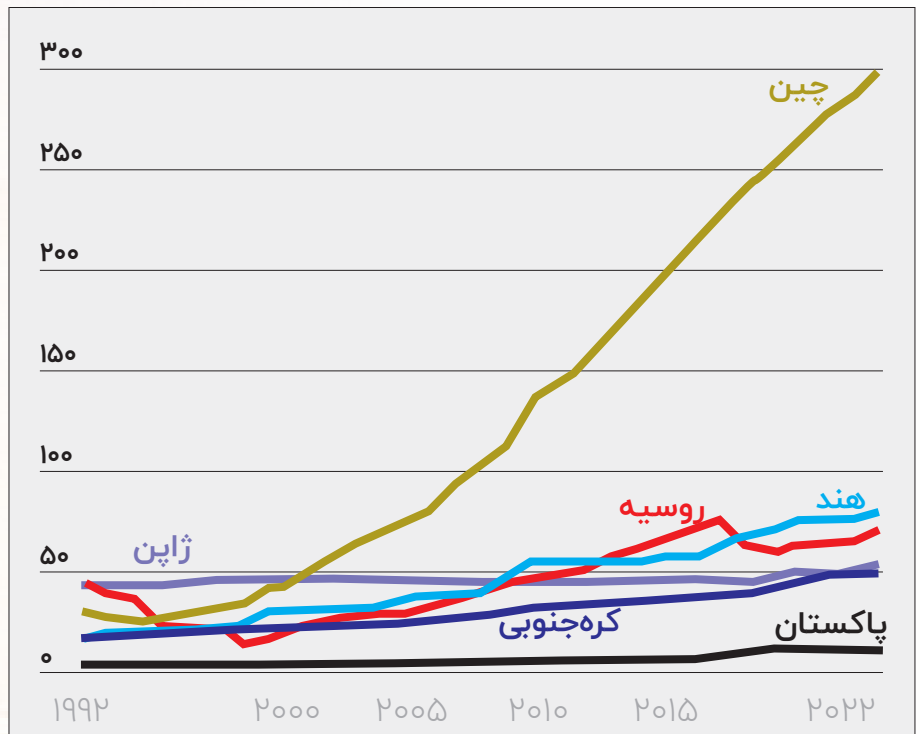
این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

این امید است که

هزینه‌های نظامی، به میلیارد دلار، به قیمت‌های ۲۰۲۱ منبع: مؤسسه بین‌المللی پژوهش‌های صلح استکهلم، «اسپیری»